

Şairin Acısı

— aslıhan · 03 Şubat 2014

Varsın seni ömrünce azabın kolu sarsın.Şair!Sen üzüldükçe ve öldükçe yaşarsın. Acılarımdan yakınmaktan bu sözden sonra vazgeçmiştim,tam da öldüm sandığım bir günde.Nefesimin kesildiği,bedenimin ağır geldiği,bu dünyaya fazla olduğumu düşündüğüm bir anda anladım acının da bazen yaşama sebebi olabileceğini.

Bir şiir aşığı,kalem dostunun en iyi yoldaşdır acıları.Onlar olmasa kaybolur dizelerin rengi.Yabancılaşır satırlar.Anlamını yitirir bütün kitaplar.Küser bize kalemimiz.Aç kalır şair ruhumuz.Acıdır bizi biz yapan ve küllerimizden doğma umudumuz...

Var mıdır bilmem her şey güllük gülistanlık iken kalemini konuşturabilen.Gözyaşlarının dizelere eşlik etmediği bir şiir ne kadar dokunabilir yüreklere.Baş ucundaki sevgili mi,ulaşılması imkansız aşk mı yazdırır kendini gecenin bir vakti.

Kim istemez ki bütün hayallerinin gerçek olmasını?Sevdiğine kavuşmak varken,imkansızın acısıyla yanmanın nesi güzeldir?Kim incinmek ister?Kim gelmeyeceğini bile bile beklemek ister?Kimin içinden gelir muhatabının asla okumayacağı şiirler yazmak?Kimin hayalidir sevdiğinin umurunda bile olmamak?

Sadece şairin hayalidir bu acılar,bu yaşanmamışlıklar,bu bekleyişler,bu yaralanışlar.Çünkü onun her gözyaşı bir şiir olur süzülür yanaklarından.Yangınlar onun için yok olmak değil,yeniden doğmaktır.Aşk ve hüznün en çok onlara yakışır.Çünkü onlar için hayat hüznünlü bir şiir,şiir ise aşk kokulu bir hayattır.

İşte bu yüzden diyorum ki;hiç gelme ey sevdiğim!Ben seni beklemeyi severim senden çok.Aramayın ey dostlarım!Yalnızlıktır benim kadim dostum.Uzak durun hayallerim!Uzakta güzel olduğunuzdur gerçeğim.Susma ey kalemim!Varsın duyulmasın çığlıkların.Ve ithaf et bu yazıyı,yaştattıklarıyla seni acılara dost yapan,seni şair yapan,seni sen yapanlara...